

DIMINEAȚA LIANELOR

CĂTĂLINA HAȘOTTI

DIMINEAȚA LIANELOR

roman

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Foto coperta 1: Pictură „Primăvara” realizată de pictorul Alexandru Voinea

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAȘOTTI, CĂTĂLINA

Dimineța lianelor : roman / Cătălina Hașotti. -
București : Editura Universitară, 2022
ISBN 978-606-28-1513-4

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815134

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2022
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

CAPITOLUL 1

Sorana se așezase pe covorul roșu din mijlocul sufrageriei. Își rotea privirea prin toată încăperea. Ochii i se opriră pe fotoliul în care mama ei stătea în momentele de tihnă. Acolo o găsea câteodată când venea pe acasă. Ori privind la televizor, ori citind, ori uitându-se pe mesajele de pe telefonul mobil.

– Ce fac eu de-acum?

Diana, chircită pe canapeaua de lângă fotoliu, cu genunchii lipiți de bărbie și cu mâinile care-i cuprindeau picioarele, încearcă să o consoleze.

– Ce să faci? Ai să vezi. Da` mai lasă timpul să treacă. Ești prea obosită și dată peste cap. Lasă mai întâi să-ți treacă durerea. Uneori ea îți paralizează corpul și-ți zăpăcește creierul.

– Diana, eu nici înainte nu știam ce-am de făcut. Adică nu chiar. Voiam să fac multe, da` nu-mi ieșea mai nimic. Știi doar și tu câte-aș fi vrut să fac, că doar îmi ești prietenă de-atâta timp. Acum mi-e dor de ea. Simt durere, melancolie și dor.

– O să-ți fie dor toată viața, zise Diana cu un aer grav.

Sorana o țintui cu privirea.

– De unde știi? Tu ai mamă, ai tată. O ai și pe soră-ta cu care să te certți, replică ea cu fermitate. Eu n-am decât păreri de rău. Din belșug.

– Ei, așa se spune. Părinții, chiar dacă mor, sunt totuși cu tine. Era o femeie bună și blândă. Și eu mă atașasem de ea.

– Ce știi tu? Ai avut cam ce-ai vrut. Și mama nu era mereu bună cu mine. Ea mi-a fost și mamă și tată. Când juca rolul de tată putea fi și dură. Păcat că n-a fost destul de dură. Poate asta mi-ar fi folosit mai mult. Eu am douăzeci și unu de ani și nu mai am pe nimeni. Îți dai seama că dacă aveam cu patru-cinci ani mai puțin mă înfundauăștia la Casa de Copii? Îi dădu replica Sorana cu adâncă mâhnire.

– Lasă, că fugeai tu de-acolo. Chiar, te-ai mai dus s-o vezi pe Daciana?

– Cum și când să mă fi dus? Am avut atâtea pe cap. Am vorbit cu ea la telefon, ca să-i spun de înmormântare. Mi-a reproșat că de ce nu vreau să vină și ea s-o vadă ultima oară pe mama. Ce să caute un copil la o înmormântare? Nici nu cred că mi-ar fi dat-o ăia de la Casa de copii. E o fetiță bună și s-a atașat de noi. În ultima vreme mama o aducea aici aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Știi că voia s-o-nfiece?

Diana făcu ochii mari. Sorana se ridică de pe covor și se așeză în fotoliul mamei. Simți în el mirosul acela de iasomie. Își șterse rapid cu podul palmei o lacrimă.

– Chiar? Nici nu cred că putea. Și cu ce bani o creștea? Nici ție nu prea mai avea să-ți dea bani, de-abia se pensionase. Poate doar dacă ar fi fost asistentă maternală. Da` n-avea pregătire.

– Ei, mama visa cu ochii deschiși. Spera să vină Făt-Frumos al ei de peste mări și țări, ăla pe care cred că l-a așteptat până-n ultima clipă. Însă el n-a venit și nici

nu cred c-avea să vină vreodată. Da` maică-mea, săraca, așa era în ultima vreme, o visătoare. Ce zic eu că în ultima vreme. Cam așa a fost toată viața asta a ei, nu prea lungă. Zicea c-o ia pe Daciana și-o vor crește ei doi, împreună. Că ăsta, cu banii lui, mi-ar fi dat și mie din ei când ar fi fost să vină... Ha, ha! Semăn cu ea. Și eu mi-am făcut iluzii. Trebuie să trec pe GPS ca să-mi regăsesc drumul. Nu vezi? Nici dobitocul de Sorin n-a venit să fie lângă mine în cel mai greu moment al meu.

– Păi ce vrei, dacă tocmai în perioada asta e-n cursă. Nu-i chiar așa. Unde voiai să-și lase camionul? Prin Suedia, ori pe unde-o fi acum?

Sorana își coborî colțurile gurii.

– Diana, eu știu că atunci când vrei să fii cu cineva când e la greu, faci pe dracu-n patru să fii lângă el. Mai ales când acel cineva care nu e un oarecare pentru tine îți spune că are mare nevoie de tine. Și-asta în cel mai dificil moment al lui. Vrei să fii lângă el așa, ca o dovadă de iubire. Îi arăți că renunți la orice, tot ca o dovadă de iubire. El nu mă iubește, ce să mai vorbesc... Nici nu vreau să mă gândesc la asta acum. Am eu altele pe cap. Dacă nu erai tu cu părinții tăi și nu erau nici vecinii, ăia doi, trei, câți or fi fost, eram chiar singură cuc la înmormântarea mamei. Ce poate fi mai lamentabil?

Diana se uită în ochii ei triști. Ar fi vrut să facă ceva important pentru ea, să îi fie mai bine. Scoase din pungile date de părinții ei două pahare cu colivă. Scotoci pe-acolo și găsi și două lingurițe de plastic.

– Ia niște colivă, a făcut-o mama și-a împărțit pe la cimitir. Ce-a rămas din ea. Și din cozonaci, din colaci și din cornuri. Uite, ni le-a dat nouă. N-ai vrut să mănânci

nimic toată ziua. Tata mi-a zis că nici în ziua când ai fost cu el după acte și pe la pompele funebre n-ai mâncat nimic. Cred că n-ai mâncat mai nimic de câteva zile bune. Fato, trebuie să mănânci ceva, că te topești, te-mbolnăvești, ridică ea glasul din dorința de a fi cât mai convingătoare.

Îi întinse paharul cu lingurița înfiptă-n el.

Sorana o privi pe Diana cu un fel de reproș și se puse pe un plâns isteric. Prietena ei se uita speriată nu la fața Soranei, ci la lacrimile care îi curgeau fetei pe parchet. O luă de umeri și o scutură ușor, cu un fel de teamă, parcă să nu o frângă. Acum de-abia vede că prietena ei este și fragilă. Mereu îi spunea că dacă ea va ajunge să plângă de față cu alții, înseamnă că într-adevăr a intrat în rahat. Nici când a aflat vestea despre moartea mamei ei, nici în biserică, nici la cimitir nu a văzut din ochii Soranei curgând măcar o lacrimă. Chiar se întreba dacă va mai plânge vreodată. Parcă presimțea, dar nici prin cap nu îi trecea când o va face. Nu credea că se va întâmpla chiar acum. Sorana reluă conversația. Însă numai după ce își dădu pe jos lacrimile de inundă puțin parchetul. Și după ce se șterse la ochi cu șervețelul dat de Diana, zise cu o voce sugrumată și puțin răgușită:

– Tu m-ai făcut să plâng în halul ăsta, tu ești de vină cu coliva ta cu tot.

– Sigur. Eu sunt de vină mereu. Da` lasă, că e bine, că cineva o să pună altceva în locul lacrimilor. Cineva de-acolo, de sus. Sunt de vină că vreau să te hrănesc, să nu cazi, îi reproșă Diana. Nu-i așa?

– Nu-i asta. E vorba că nu credeam vreodată c-o s-ajung să mănânc din coliva mamei mele. Coliva celei

care m-a adus pe mine pe lume. Care m-a iubit și la care veneam să mă strângă de mână. Ori să mă ia în brațe. Și eu n-am putut să-i strâng mâna. Și nici s-o rog să mă ierte pentru câte i-am făcut. Și nici să-i mângâi părul și fața și... și...

Și se puse iar pe plâns.

Diana știi că a venit timpul să îi dea distonocalmul pe care tatăl ei i l-a pus în plasă. I-a zis să i-l administreze prietenei ei la nevoie. O lăsa în fotoliu și fugi la bucătărie după apă.

– Ia-l, bea, o să te liniștească.

Sorana luă automat paharul și medicamentul pe care-l înghiți pe nerăsuflăte, ca și când în el era sigură că își va găsi salvarea. Autosugestia ori chiar pastila, sau ambele, o făcură să se liniștească după câteva minute.

– Sorana, suntem obosite amândouă. Eu zic să ne odihnim. Trag canapeaua de-aici, ori fac patul dincolo? Unde dormim?

– De ce să tragi canapeaua? Eu pot să dorm și pe ea netrasă.

– Păi mă gândeam să stau cu tine, lângă tine. Să nu te mai apuce iar plânsu` de-adineaori, că fără mine nu mai ieși din el. Și nu de alta, da` o să ți se umfle prea tare ochii ăștia mari.

– Hai, termină ! se răsti Sorana, regretându-și momentul de slăbiciune de-adineaori. N-o să se mai repete, fii sigură. Și-apoi vreau să rămân în noaptea asta doar eu cu mama, înțelegi? Nu te supăra. Ești o dulce și mulțumesc cerului că te am măcar pe tine. Da` nu te supăra, chiar aș vrea să fiu numai eu cu ea. Poate o s-o și visez.

– Promiți că mănânci ceva și dacă ți-e urât ori altceva o să mă suni?

– Bine. Promit.

Sorana în acea clipă ar fi promis orice, doar să rămână singură.

– Atunci ne vedem mâine, da?

– OK! Vino mâine spre după-amiază, dacă vrei.

Diana își luă geanta și geaca din cuier. O pupă și o lăasă pe Sorana să își facă ordine în gândurile ei, aici, în casa în care stătuse cu maică-sa aproape douăzeci de ani. Ori cel puțin așa credea ea că ar face dacă ar rămâne singură. Nu deschise încă ușa de la ieșire pentru că mai voia să facă ceva ce ar fi trebuit să facă. Și asta chiar de când au intrat în casă. Sorana o privi întrebătoare.

– Știi, aici la tine e un aer puțin respirabil. Normal, ferestrele n-au mai fost deschise de câteva zile. Mă duc să le deschid la bucătărie și la baie. Eventual și-n dormitor, dacă zici că dormi în sufragerie. N-o să-ți strice puțin aer curat.

– Lasă, că dacă vreau, o să le deschid eu. Da` le închid repede, că s-ar putea să plouă la noapte. N-ai văzut că-n luna asta a plouat în fiecare zi? Și-aproape și-n fiecare noapte. Hai, du-te, că poate te-așteaptă ai tăi. Ori poate mergi în altă parte?

Diana își ridică sprâncenele și câteva cute îi apărură pe frunte.

– Unde-n altă parte? Ce-ți veni?

– Păi, cu tipu` ăla, nimic, nimic?

– Cu cine, cu Gelu? Las` că-ți povestesc altă dată.

– Bine faci, că acum oricum nu eram în stare să te-ascult.

– Să-ncerci să dormi, da? Trebuie să te odihnești puțin. Hai, pa, ai grijă de tine!

De sus, de la etajul al treilea, Sorana o privi de la fereastră pe prietena ei cum deschide portiera Fiatului. Apoi mașina se pierdu în strada mărginită de copacii înfrunziți și frumos mirositori.

CAPITOLUL 2

Diana deschise fără zgomot prea mare ușa de la apartament. Credea că părinții ei dorm la ora asta târzie. De pe holul de la intrare văzu însă lumină la bucătărie. Și auzi vocile alor ei în momentul în care își punea geaca în cuier. Acum îi aude clar, în timp ce își dezleagă șireturile de la adidași. Vorbesc tare, dar nu se ceartă.

– Datori cu-o moarte suntem toți, vorba poetului, măi Tănțico. Eu am trăit într-un mediu care nu m-a dus spre literatură, da` de citit am mai citit și eu. Nu-mi spunea nimeni să citesc, acolo, la țară. Nici mama, nici tata și cred că nici profesoara de română. Nu mi-aduc aminte, cel puțin. Nici nu știu cum ajungeau cărțile la mine... Ba da, îmi amintesc. Și mi-am reamintit și cine m-a îndemnat să citesc. Pe când mergeam la tataie și mamaie, pe-acolo mai venea unchiu Puiu cu câte-o carte la sub braț. Eu îl întrebam ce carte e. Poezii, măi picuile, îmi zicea. L-ai citit pe Coșbuc? Nu? Ia de-aci și când mi-o dai înapoi să-mi zici care poezie ți-a plăcut mai mult. Când i-am adus-o înapoi, i-am zis de „El Zorab”. Păi vezi, eram sigur. Ține cartea deschisă acolo și dacă greșesc, mă corectezi. Ce să greșească, mi-a recitat-o dintr-o suflare. Eu am rămas cu gura căscată. Când ai învățat-o, nea Puiuile? l-am întrebat. Când eram ca tine, mi-a răspuns. Adică de-acum patruzeci și ceva de ani matale o mai ții minte? Năpârstoc, îmi zicea, ce se învăță

și trece prin suflet nu se uită niciodată. Să știi că poezia tămăduiește sufletele oricărui om bătuit de diavol. Iar eu, Tănțico, am învățat poezia „La Paști” tot pe-atunci și scrisă tot de Coșbuc, că și-aia mi-a plăcut mult. Vrei să ți-o recit?

– Hai dragă, lasă-mă-n pace cu prostiile tale, la ora asta vrei tu să-mi reciți? Mai bine mai toarnă-mi niște vin și pe urmă să ne culcăm. Uite că Diana n-a venit. O fi rămas la Sorana, sărăcuța. Că acum e singură. Vezi ce bine c-am făcut-o și pe Lena? Că atunci când n-om mai fi noi Diana are cu cin` să fie, măcar în ziua când ne-or îngropa.

Diana deschise ușa. După ce își salută părinții, se uită către taică-său:

- Recită-mi mie, tată, poezia aia de Coșbuc.
- Hai să mănânci, i-o luă înainte maică-sa.
- Nu mi-e foame. Lasă-l să-mi recite, mamă!

Bogdan se uită cu drag la fata lui, își drese vocea și începu să recite calm și sobru, cum îi era obiceiul: „Prin pomi e ciripit și cânt/ Văzduhu-i plin de-un roșu soare...” Și o ținu tot așa până la ultimul vers.

Dianeii îi plăcu vocea caldă și nițel afectată a tatălui ei. Nu era prima oară când îi recita vreo poezie. Dar era prima oară în ultimii ani. Când era mică adormea adeseori cu glasul lui domol în urechi în timp ce îi citea o poveste ori îi recita poezii pentru copii de Topârceanu. Dar și de alți poeți. Iar acum, după ce la Sorana acasă a lăsat atâta durere, poezia tatălui îi căzu tare bine peste suflet. Îi cuprinse umerii și îl pupă cu duioșie.

– Tati, reciți cu accente sufletești. Tu crezi că există o forță deasupra noastră, nu? Și nu-i așa c-o știi de mult timp?

– Bine-ai zis, o știi de mult timp, n-o cred.

– Cum faci să-i simți prezența? Că la biserică parcă n-ai mai fost în ultima vreme. Și nici eu.

– Cum nu? Am fost chiar acum, când a fost înmormântată sărmana mamă a Soranei.

– Ei, știi ce vreau să zic...ca să te rogi.

– Păi tu crezi că nu m-am rugat? M-am rugat pentru sufletul răposatei, pentru noi, pentru Sorana mai ales. Să-i dea Dumnezeu putere să treacă nu prea greu peste ce-o va aștepta, s-o lumineze și să n-o ia pe drumuri greșite, mai ales acum. Că a rămas singură și n-are cin` s-o mai povățuiască. Și nici la cin` să se ducă să plângă și să se plângă.

– Sorana e o fată puternică, mai puternică decât mine. Trece prin momente grele acum. Chiar a plâns în hohote. Credeam că nu se mai oprește. Da` o să-și revină, sunt sigură.

– Of, sărmana copilă! o compătimi Tanța. Bine că s-a descărcat, după șocul avut. Ce soartă și pe fata asta! Să-ți vezi mama sănătoasă, cu trei, patru zile înainte, să vorbești la telefon cu ea și să știi că-i bine. Și pe urmă, după câteva zile, să primești un telefon de la spital că mama ta nu mai e, că s-a dus. Asta-i cumplit! Să nu știe ea că suferea de inimă. Să nu meargă ea la un control cardiologic. Doamne, mă gândesc la voi, când o s-aflați de mine. Că și eu sunt bolnavă, vai de capul meu.

– Termină, mamă! Nu-i momentul să te gândești la asta acum. Și lasă, că ești sănătoasă. Ți-ai făcut analize complete la sânge. Mi-ai spus că ți-au ieșit toate bune. Și la rinichi și la inimă faci controale periodice. Și mereu e OK. De curând ți-ai făcut și mamografia și Papa Nicolau

și n-ai nimic. Nu te mai plânge, că ești sănătoasă. Pe tata ar trebui să-l ducem amândouă la medic, că n-a mai fost de când lumea. Ia spune, tată, de când n-ai mai fost pe la vreun doctor?

Bogdan ridică din sprâncenele lui albe și stufoase, își încreți fruntea pe care o umplu cu și mai multe riduri groase și își strânse buzele a neștiință.

Diana îl privi cu atenție și dădu din cap afirmativ. Se pare că pricepuse limbajul nonverbal al tatălui. Apoi schimbă vorba.

– Tată, tu ai simțit vreodată că nu ai altceva de ales decât să te predai în mâinile lui Dumnezeu, să crezi că totul este scris dinainte și să-l lași pe el să facă ce știe cu tine?

– Păi, în timp, după ce chiar asta am făcut, mi-am dat seama că a fost mai bine așa cum a vrut el, că nu se putea altfel decât așa. Deși uneori mă întrebam de ce. De ce-ul ăsta îmi dădea și-o anume tristețe. O tristețe dureroasă și luminoasă. Că tot ce face omul nu scapă nevăzut de Dumnezeu. Și-atunci, ca și altădată, am văzut că nu sunt răni, mai mici ori mai mari, care să nu se vindece dacă-l ai pe Dumnezeu cu tine și mai ales în tine. De multe ori mi-a dat înapoi ce am pierdut nedrept, nejustificat.

– M-a dat pe mine înapoi ție, nu? Atunci când era Diana mică și te-am părăsit, completă Tanța, care și-a dat seama ce aporouri bate Bogdan.

– Ai venit singură și spășită înapoi. Da, cred că Dumnezeu ți-a zis să te întorci la mine atunci când eram dezamăgit și parcă nu mai aveam speranță. Deznădejdea pusese stăpânire pe mine. Știa el, Dumnezeu, că lângă

mine o să-ți fie cel mai bine. Unde găseai tu un bărbat mai bun? Și mai înțelegător. Nu te-am blestemat, ci te-am iertat. Pentru Diana, care-i aici de față, te-am iertat. Și după ce te-am iertat, m-am rugat iar la Dumnezeu să te scârbească de băutură. Și n-ai mai băut. Ba chiar te-ai purtat mult mai frumos cu mine. O perioadă. Eu te iubeam, te-am iubit și când m-ai părăsit și după.

– Taci, să nu te mai audă și fata asta. Oricum, m-ai făcut să mă simt vinovată. Și-așa o să mă simt toată viața, chiar dacă tu nu mi-ai reproșat asta prea des. Și bine-ai făcut, pentru tine, spun. Că eu m-am simțit vinovată și mai tare. Pentru asta am plătit. Copilul ăsta n-ar fi trebuit să știe. Mă faci să mă simt umilită.

– Las`, că fata e destul de mare și trebuie să știe. Să știe că ori iubește și rămâne cu cel pe care-l iubește până la sfârșit, ori face ca tine și s-apucă de băutură.

– Mai e și varianta să-l părăsească, adăugă Tanța.

– Ce, mamă, ai fost alcoolică?

– Ei, tac-tu ăsta credea că dacă beam și eu un pahar în plus devenisem alcoolică.

– Beai mult pe-atunci. Și tu știi bine asta. Pe urmă ai plecat crezând c-o să te primească fostul tău iubit. Și el nu te-a ținut decât o lună. Până la urmă ți-a dat papucii. Doamne, ce luptă a fost în mine atunci când m-ai implorat în genunchi să te primesc! Atunci m-am rugat tare mult la Dumnezeu și mi-am zis să facă așa cum e mai bine. Și el mi-a spus că știe că încă te mai iubesc și mai era și fata asta, care acum uite ce mare și frumoasă este. Și ți-am mai făcut un copil. Am văzut că te schimbaseși. Te purtai frumos cu mine, mă îngrijeai, nu mai puneai gura pe băutură. Da` de câțva timp, văd că

sticlele din pivniță se duc mai repede decât acum ceva vreme. Și văd că mai apar și sticle de vodcă, de coniac și de-altele. Ce, crezi că n-am observat? Și azi mi-ai cerut vin.

– De supărare și de grijă. Că dacă mor și eu ca mama Soranei, așa, din picioare, ce se face Lena mea cea mică? Tu și cu Diana sunteți mari, vă descurcați. Da` ea, așa firavă, drăguța!...

Tanța se vedea moartă, cu pământ peste ea și își plângea de milă. Imaginea o înduioșa, dar o și speria în același timp. Își aduse aminte de reproșul lui Bogdan și reluă:

– Nu știi de ce zici tu că lipsesc din sticle. Eu ți-am cerut, nu m-am servit singură, n-am dat cu paru`. Că uite, și noi ne putem duce de-azi pe mâine ca mama Soranei.

Luă un șervețel de pe masă și își șterse lacrimile care îi curgeau din abundență. Se vedea iar moartă. După ce se liniști puțin, continuă:

– Și-apoi ce aveți voi, bărbații, cu femeile care beau?

– Mamă, termină! Nu-l mai provoca pe tata.

– Nu vorbesc în cazul meu. Zic așa, în general. Ce-aveți voi, bărbații, cu femeile care beau, chiar dacă nu sunt soțiile voastre? Vorbesc acum cu taică-tău, că el e bărbatul. El să-mi răspundă. Ei, hai, spune, să audă și fata asta...

Bogdan se uită la nevasta lui cu un soi de compătimire și nedumerire. Și puțin stânjenit.

– O femeie beată nu este prea simpatcă.

– Aha. Pe când un bărbat, da. Chiar așa. Un bărbat când bea, asta e ceva haios, pe când o femeie când bea, e un lucru de care-ți vine să plângi, nu?

– Asta cam așa e, nu?

Bogdan trăgea nădejde ca Tanța să termine cu subiectul ăsta. Dar femeia se încăpățâna.

– Mda. În plus, în special dacă este mamă, cu atât mai urât din partea ei dacă bea, nu-i așa? Pentru că nu mai are cine să se ocupe de tătic, mai ales. Da` noi, femeile, când bem nu suntem totuși așa de periculoase. Nu ne luăm la bătaie așa, din orice, nu ne tragem de haine. Și nu prea violăm pe nimeni. Și dacă suntem peste măsură de mâhnite, trebuie să găsim altceva să ne consolăm, nu? Poate un ceai, ori un suc de soc. Ori mai curând un suc de șoc... Că noi trebuie să ținem casa, trebuie să fim cu mintea limpede. Tot timpul. Și voi vă plângeți de multe ori că v-ați săturat de opt martie și de răsfățul femeilor din ziua asta. Însă uitați că doar la o zi după, aveți Ziua Mucenicilor, când ziceți că trebuie, pentru că așa cere tradiția, să beți patruzeci de pahare. Și-asta-i obligatoriu s-o faceți doar voi, bărbații. Pentru că, nu-i așa, pe lângă faptul că așa cere tradiția, mai e și frumoasa superstiție care vă convine de minune. Că cele patruzeci de pahare băute v-aduc fericire și sănătate tot anul. Deci nu femeia v-aduce fericirea, ci paharele băute de Mucenici, vezi Doamne. Iar noi nu cumva să ne-mbătăm și să cântăm cântece fără perdea, mai ales la chefuri cu mai mulți, pe la vreo nuntă ori pe stradă, că vai, vai, ce rușine! Vai, vai, ce nenorocire!

Tanța lui spusese toate cuvintele cu repeziciune, cu obidă și dintr-o suflare. După ce scoase tot din ea, încercă să tragă aer adânc în piept, dar parcă plămâni nu o ajutau. Bogdan, cu calmul lui enervant, tot mai spera să o convingă că nu are dreptate.

– Păi, să știi că dacă văd așa ceva, ar fi cumva stânjenitor, jenant pentru mine și pentru ceilalți. Dar nu numai pentru noi, bărbații, ci și pentru celelalte femei potolite. Asta-i de când lumea și pământul. N-ai ce să-i faci.

– Da` nu și când vedeți pe stradă astfel de bărbați, nu? Ori prin altă parte. Un bărbat, când bea, este un om care profită de viață, pe când o femeie beată e o rușine, nu-i așa? N-are dreptul. Ea, de fapt, nu prea are dreptul la nimic.

– Măi femeie, în ziua de azi femeile au chiar prea multe drepturi. Și tu le ai, slavă Domnului. Da` o damă când bea, își pierde din eleganță, ce nu pricepi? Dac-o are, evident.

– Evident, sigur că evident, se înroși femeia. În timp ce un bărbat, chiar dacă nu-i elegant, devine mai elegant atunci când bea. Asta vrei să zici, nu?

– Măi Tanțo, hai să terminăm cu discuția asta! Eu mai spun doar că dac-aș fi avut un părinte alcoolic, dar slavă Domnului că n-am avut, păi atunci să fi fost tata, nu mama. Diana, ține minte asta, îți spun eu că orice copil dacă are ghinionul să aibă un părinte alcoolic, atunci el vrea ca ăla să fie taică-su și nicidecum mamă-sa.

– Chiar c-ar fi bine să terminați cu prostiile. Ce tot încercați să-mi dați mie lecții. E clar de când lumea și pământul că femeile au unele atuuri, bărbații, altele. Femeile trăiesc mai mult decât bărbații, de exemplu. Unu zero pentru femei. Și tot noi, femeile, suntem mai puțin obsedate de sex, în comparație cu bărbații. Iar unu zero pentru femei.

– Pe naiba, unu zero pentru femei. Spui prostii. Da` ce știi tu. Unu zero pentru bărbați, la treaba cu sexul. Ia întreabă-l pe taică-tău dacă i-ar plăcea să fie invers.

Diana își privi tatăl cu ochi mari, întrebători și curioși în același timp.

– Ei bine, sincer să fiu nu mi-ar plăcea să fie invers, da` uneori este. Și-n ziua de azi se știe că-s destui bărbați care-au luat locul femeilor, care sunt plătiți pentru servicii de sex. Până la urmă poate că nu-i așa rău ori n-am vrea noi să fie, să facem multe din ce ne dorim în viața asta.

– Deci, așa cum mi-ai mai spus-o, tati, tu ai dorit-o pe mama. Ai luat-o pentru c-ai iubit-o. Nu-i așa, tati?

– Ei, am luat-o pentru că trebuia să fie cineva în casa asta ca să îngrijească de ce-i pe-aci, glumi Bogdan.

– Sigur, pentru că-ți trebuia o femeie de menaj, așa-i?

– Ce tot vorbești cu păcat. Chiar dacă nu ți-am reproșat de multe ori, mi-am dat singur seama că mai mult tu ai comandat în casa asta. Și cu gospodăria te-am ajutat mereu.

– Și eu mi-am dat seama, tată. Tu ești mult mai blând și mai îngăduitor decât mama. Și cu noi ai fost la fel.

– Ehei, dacă rămâneți voi, tu și cu soră-ta, în seama lu` taică-tău, vă mâncau gândacii și sărăcia. Eu am ținut casa asta, cu multe nopți pierdute cu serviciul meu greu și cu multe ore de muncă de-acasă. Acum, doar de la o vreme el a devenit mai îngăduitor, cam de când nu mai stai tu tot timpul cu noi. Cât erai tu, se dădea cocoș, ca să facă impresie bună. Că el pe tine te iubește cel mai mult. Și de impresia ta bună despre el a